

РЕШЕНИЕ

№ 160

гр. София, 10.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в публично заседание на 14.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Татяна Жилова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **7024** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.6 ал.6 от Закона за обезщетяване на собствениците на одържавени имоти /ЗОСОИ/.

Образувано е по жалба на Р. Д. П. и В. С. П., двамата от [населено място], срещу заповед №РД-22-027 от 18.07.2011г., издадена от областния управител на област С..

С оспорената заповед областният управител на област С. е отказал да разгледа по същество искането на жалбоподателите за обезщетяване по реда на чл.6 ал.1 от ЗОСОИ за недвижим имот, представляващ едноетажна къща с двор и плевня, бивша собственост на наследодателя им С. С. П. /П./, бивш жител на [населено място], Драмска община- М., поради подаването му след установения със закона срок.

Жалбоподателите обжалват заповедта като незаконосъобразен поради нарушение на материалния закон и на процесуалните норми. Жалбоподателите твърдят, че имотът на наследодателя им е послужил за погасяване на държавен дълг съгласно Спогодбата за уреждане на висящите финансови въпроси и развитие на икономическото сътрудничество между Н. република България и К. Г. (ДВ, бр. 87 от 1964 г.), поради което на основание чл.3 ал.3 от ЗОСОИ за тях възниква право на обезщетение. Считат, че това право може да бъде упражнено безсрочно, тъй като нито разпоредбата на чл.3 ал.3 от ЗОСОИ, нито Спогодбата предвиждат срок за обезщетяване. Твърдят, че с подписването на Спогодбата Б. се е задължила да обезщети изцяло претенциите на българските бежанци към Г.. В тази връзка се позовават на чл.5 ал.2 от АПК, съгласно

който когато закон или подзаконен нормативен акт противоречи на международен договор, ратифициран по конституционен ред, обнародван и влязъл в сила, прилага се международният договор. В съдебно заседание жалбоподателите се представляват от адв.П.. Претендират разноски.

Ответникът, чрез процесуални яси представител юрисконсулт А., оспорва жалбата. Счита, че претенциите за обезщетение на основание чл.3 ал.3 от ЗОСОИ се подават в преклузивния срок по чл.6 ал.1 от ЗОСОИ, който в случая е пропуснат. Счита, че Спогодбата урежда отношения между държавите като целта е Г. да не дължи обезщетение на българските граждани, което задължение се поема от Б.. Редът и начинът за обезщетяване на правоимащите лица обаче е въпрос на вътрешното законодателство. Възражава срещу претендираните от жалбоподателя разноски като прекомерни и несъобразени с тежестта на делото. Претендира възнаграждение за процесуален представител.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От приложената към делото административна преписка и събраните доказателства от фактическа страна се установява следното:

Искането за обезщетение е подадено от жалбоподателите със заявление вх.№94PP/9 от 22.02.2010г. от 20.04.2006г. Към заявлението са приложени: свидетелство за етническо малцинство и молба за ликвидация от кандидат-емигрант С. С. П., придружена със списък на имотите му в [населено място], сред които едноетажна къща с две стаи и двор и плевня.

Въз основа на установените факти съдът прави следните изводи:

Обжалваната заповед е издадена от компетентния административен орган съгласно чл.6 ал.1 т.2 от ЗОСОИ, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материалноправните разпоредби на закона.

Съгласно разпоредбата на чл.3 ал.3 от ЗОСОИ българските граждани и техните правоприемници, със стойността на чието недвижимо и движимо имущество (без земеделските земи) е погасен държавен дълг съгласно Спогодбата за уреждане на висящите финансови въпроси и развитие на икономическото сътрудничество между Н. република България и К. Г. (ДВ, бр. 87 от 1964 г.), имат право на обезщетение по реда на чл.3 ал.2 от ЗОСОИ.

Срокът за подаване на заявлението за обезщетение е общият срок, предвиден в чл. 6, ал. 1 от ЗОСОИ – в едногодишен срок от влизане на закона в сила, т.е до 21.11.1998г. С §12 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗОСОИ (обн.ДВ бр.9/2000г., в сила от 01.02.2000г.) срокът за подаване на исканията специално по чл.3 ал.3 от ЗОСОИ бе възстановен и продължен до 30.03.2000г. Срокът по чл.6 ал.1 от ЗОСОИ е с преклузивен характер и с изтичането му се преустановява възможността на лицата валидно да предявяват своите искания.

Наведените от жалбоподателя доводи във връзка с приложение на чл.5 ал.2 от АПК са неоснователни. Спогодбата и ЗОСОИ имат различен предмет и приложно поле, поради което между тях няма противоречие. Редът и начинът за обезщетяване на правоимащите лица е изцяло уреден в ЗОСОИ и ад- административният орган се е

съобразил със законовите изисквания.

Оспорената заповед е законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора разноските са в тежест на жалбоподателите, които следва да заплатят на областния управител на област С. възнаграждение за процесуален представител в размер на 150 лева, определено по реда на чл.36 ал.2 от Закона за адвокатурата във връзка с чл.143 ал.4 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл. 172 ал.2 от АПК, Административен съд София-град, 38 –ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Р. Д. П. и В. С. П., двамата от [населено място], срещу заповед №РД-22-027 от 18.07.2011г., издадена от областния управител на област С..

ОСЪЖДА Р. Д. П. и В. С. П., двамата от [населено място], да заплатят на Областния управител на област С. сумата 150 /сто и петдесет/ лева, представляваща възнаграждение за процесуален представител.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: